

Леката подигравка на началството като съмагнитъ извида лулата изъ устата на Ицата. Той се обърна живо, нѣщо което правѣше въ важни и решителни случаи. Стори му се като да застава въ положението си на председателъ на Горно-Джумайския съдъ, такъвъ, какъвто е билъ преди почване на войната, готовъ да произнесе взетата отъ състава на съда присъда.

— Господинъ майоръ, казвамъ, ние сме беззащитни... ние нѣмаме поне едно голѣмо оржие въ позицията си. Въ другитѣ участъци въ лѣво и дѣсно хората иматъ, иматъ и то какви бабанка оржд...

— Та това ли е болката ти, — прекъсна го началството. — Разберете, поручикъ Стефановъ, — обърна се началството официално, — позицията не е щатно учреждение, та по шаблонъ да се дава. Не може, ако напримѣръ въ вашия Горно-Джумайски съдъ сж назначили трима следователи, та и за съда въ родния ви градъ Севлиево да искате пакъ толкова. Ако искате да знаете, нашата позиция сама по себе си е силна и не се нуждае отъ никакви голѣми оржия... голѣмитѣ оржия сж като високитѣ дървета въ полето — привличатъ грѣмотевицата.

Ицата не остана доволенъ отъ поясненията и сравненията, които му се дадоха. Той пѣхна отново лулата въ устата си, смукна нервно,